{ } { }

Bakara Suresi | 102 | GİT

◀ **Bakara / 102** ▶

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلٰى مُلْكِ
سُلَيْمٰنَۚ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٰنُ وَلٰكِنَّ الشَّيَاطِينَ
كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَٓا اُنْزِلَ عَلَى
الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَۜ وَمَا يُعَلِّمَانِ
مِنْ اَحَدٍ حَتّٰى يَقُولَٓا اِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْۜ
فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِه۪ بَيْنَ الْمَرْءِ
وَزَوْجِه۪ۜ وَمَا هُمْ بِضَٓارّ۪ينَ بِه۪ مِنْ اَحَدٍ اِلَّا بِاِذْنِ
اللّٰهِۜ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْۜ وَلَقَدْ
عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرٰيهُ مَا لَهُ فِي الْاٰخِرَةِ مِنْ
خَلَاقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِه۪ٓ اَنْفُسَهُمْۜ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ

Türkçe Transcript

Vettebe'û mâ tetlû-şşeyâtînu 'alâ mulki suleymân*(e)*(s) vemâ kefera suleymânu velâkinne-şşeyâtîne keferû yu'allimûne-nnâse-ssi*h*ra vemâ unzile 'ale-lmelekeyni bibâbile hârûte vemârût*(e)*(c)

vemâ yu'allimâni min e*h*adin *h*attâ ye**k**ûlâ innemâ na*h*nu fitnetun felâ tekfur(s) feyete'allemûne minhumâ mâ yuferri**k**ûne bihi beyne-lmer-i vezevcih*(i)*(c) vemâ hum bi**d**ârrîne bihi min e*h*adin illâ bi-iżni(A)llâh*(i)*(c) veyete'allemûne mâ ye**d**urruhum velâ yenfe'uhum(c) vele**k**ad 'alimû lemeni-şterâhu mâ lehu fi-l-âḣirati min ḣalâ**k***(in)*(c) velebi/se mâ şerav bihi enfusehum(c) lev kânû ya'lemûn*(e)*

Abdulbaki Gölpınarlı Meali

Tuttular da Süleyman'ın saltanatı aleyhine, Şeytanların kapıldıkları şeylere uydular. Halbuki Süleyman kafir olmamıştı, Şeytanlar kafir olmuşlardı. İnsanlara büyü yapmasını ve Babil'deki Harut, Marut adlı iki meleğe indirilen şeyleri öğretiyorlardı. O iki melek, hiçbir kimseye biz, ancak ve ancak Allah tarafından bir sınamayız, sakın kafir olma demeden bir şey öğretmiyordu. Onlardan, karıyla kocanın arasını açan şeyleri öğreniyorlardı. Öğrenenler de Allah'ın izni olmaksızın hiçbir kimseye zarar veremezlerdi. Kendilerine zarar verecek, fakat hiçbir faydası olmayacak şeyleri öğrenmekteydiler. Andolsun ki bu bilgiyi satın alanın ahiretten nasibi yoktur, bunu iyice bilmişlerdi de. Fakat bir de canları pahasına satın aldıkları o şeyin ne pis şey olduğunu bilselerdi.

Ahd-i Atıyk'te Süleyman'ın, kadınlarının hatırı için putlara mabetler yaptırdığı ve Tanrının, onun aleyhine gazebe geldiği anlatılır (Müluk-i Sâlis, 11, 1 Y. d.). Kur'ân, bu rivâyeti reddeder. Hârut, Mârut adlı iki melekten bahseden bu âyetteki "melekeyn"i, "melikeyn" diye okuyanlar vardır ki bunlara göre Hârut ve Mârut Babil'de hüküm süren iki padişahtır. Bunlar Dâvut ve Süleyman Peygamberlerdir diyenler de vardır. Dâvut ve Süleyman, Ahd-i Atıyk'e göre peygamber olmayıp iki padişahtır, halbuki Kur'ân bunları peygamber olarak kabul eder. Bu âyetler, "Süleyman kâfir olmadı, fakat insana büyü belleten Şeytanlar kâfir oldular. İki meleğe sihir indirilmedi, fakat Babil'deki Hârut ve Mârut'a büyü bilgisi verildi" tarzında tevil de edilmiştir, fakat bu tevil, nassın sarahatına uymaz. Bu melekler hakkında türlü türlü rivâyetler ve hikâyetler vardır (Bakınız; İslâm Ansiklopedisi, Azer: Garbi Asya ve Anadolu Akvam-ı Kadimesinin Din Tarihi, Konya Mecmuası, sayı. 34, 5. Konya - 1940, s. 1922-1936).

Abdullah-Ahmet Akgül Meali

Ve onlar, Süleyman'ın mülkü *(devleti ve nübüvveti)* **hakkında şeytanların anlattıklarına uymuşlardı.** *(Oysa)* **Süleyman asla inkâra sapmamış, ama şeytanlar kâfir olmuşlardı. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe; Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: "Biz, yalnızca bir fitneyiz** *(imtihan vesilesiyiz)***; sakın inkâr etme** *(bu ilimle küfre ve kötülüğe yönelme!)***" demedikçe hiç kimseye** *(bir şey)* **öğretmiyorlardı. Fakat** *(bazı fasıklar)* **onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi** *(haram tılsımları)* **öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar ulaştıramazlardı. Buna rağmen kendilerini zarara uğratacak ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar,**

bunu *(büyücülük sırlarını)* **satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını biliyorlardı; karşılığında kendi nefislerini** *(ve ahiret güzelliklerini)* **sattıkları şeyin ne kötü olduğunu bir bilselerdi** *(böyle davranmayacaklardı)***.**

Abdullah Parlıyan Meali
Allah'ın kitabında olanlara inanmaları gerekirken, O'nu kaldırıp arkalarına atarak gündemden kaldırınca, onun yerine Süleyman'ın hükümdarlığı ve peygamberliği konusunda, şeytanların uydurup söyledikleri şeylere uydular. Oysa Süleyman, kesinlikle küfre sapmamıştı. Ama o şeytanlar, hakikatleri örtbas edip kâfir olmuşlar ve halka sihir öğretiyorlardı. Ve onlar, Babil'deki iki melek Hârut ve Mârût vasıtasıyla ortaya konulan yüce bilgileri kötüye kullanarak halka öğretiyorlardı. Halbuki o iki melek: "Biz, ancak imtihan aracıyız. Sakın bizim Allah'tan getirdiğimiz vahiy bilgilerini sihir ve büyü yaparak, hakkı örtbas eden kâfirlerden olmayınız" demedikçe hiçbir kimseye birşey öğretmezlerdi. Ama, Allah'ın kitabını bırakıp şeytanlara uyan bu insanlar o iki melekten öğrendiklerini, karı ile koca arasını ayırmada kullandılar. Halbuki sihirbazlar Allah'ın izni olmadıkça, onunla hiçbir kimseye zarar veremezler. Onlar ancak kendilerini zarara sokacak bir fayda vermeyecek şeyleri öğrenmekteydiler. Oysa onlar, bu bilgiyi edinenlerin ahiret hayatının güzelliğinden nasipsiz kalacaklarını da iyi biliyorlardı. Canları pahasına aldıkları şey ne kötüdür, keşke bunu bilselerdi.

Ahmet Tekin Meali
Yahudiler, Süleyman'ın devleti, iktidarı aleyhine şeytanların, şeytan tıynetli ahlâksız azgınların, şeytanî güçlerin uydurup ortaya sürdükleri şeylerin, rüzgârın ve cinlerin Süleyman'a hizmetinin sihirle gerçekleştirildiği uydurmasının ardına düştüler. Süleyman sihirle uğraşarak inkâr edip kâfir olmamıştı. Fakat şeytanlar, şeytan tıynetli ahlâksız azgınlar iyice küfre saplandılar. İnsanlara sihri, büyüyü öğretiyorlardı. Babil'deki iki meleğe, Hârût ve Mârût'a, sihirle ilgili bir bilgi, bir emir ve hüküm indirilmemişti. Ayrıca bu iki melek herhangi bir kimseye: "Biz, yalnızca itaatkâr ile âsiyi, mü'min ile münafığı ayıran imtihan için görevliyiz. Öğreteceğimiz şeylerin kötüye kullanılması, sihirde kullanılması küfürdür. Sakın, bunları kötüye kullanıp küfre girme" diye ikaz etmedikçe bir şey öğretmiyorlardı. İnsanlar bunlardan, kocanın karısı ile arasına geçimsizlik, ayrılık sokacak şeyler öğreniyorlardı. Fakat Allah'ın ilmine, planına, iradesine uygun olmadıkça kimseye zarar veremediler. Kendilerine zarar veren, fayda sağlamayan şeyleri öğreniyorlardı. Andolsun ki, sihri satın alanların âhiretten, ebedî yurttan nasiplerinin olmayacağını da biliyorlardı. Uğruna kendilerini sattıkları şey ne kötüdür. Keşke bunu anlayabilselerdi.

İbn Abbas, Hasan-ı Basri, Ebu'l-Esved ve Dahhâk "melekeyn" kelimesini "melikeyn" olarak okumuşlardır. Bu kelime bu durumda iki

kral, iki güçlü kişi manasına gelir. bk. et-Tefsîru'l-Kebîr, 3/202-222; en-Nüket ve'l-uyûn, 1/164-168; Te'vîlâtü'l-Kur'ân, vr. 20a-20b.

Ahmet Varol Meali
Ve şeytanların Süleyman'ın yönetimi aleyhinde uydurmuş oldukları şeylerin peşine düştüler. Oysa Süleyman küfre düşmedi. Ama insanlara sihiri ve Babil'deki Harut ve Marut adını taşıyan iki meleğe indirilen şeyleri öğreten şeytanlar küfre düştüler. Bu iki melek: "Biz ancak bir imtihan vesilesiyiz, sakın küfre düşme" demeden kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Onlar, o iki melekten bir adamla karısının arasını açmada yararlanacakları şeyleri öğreniyorlardı. Allah'ın izni olmadan kimseye bir zarar dokunduramazlardı. Onlar aslında kendilerine zarar verecek ve bir yarar sağlamayacak şeyleri öğreniyorlardı. Onu (sihri) satın alanların bundan dolayı ahirette bir nasib elde edemeyeceklerini biliyorlardı. Nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bilselerdi!

102.İbnu Cerir`in Şehr bin Havşeb`den rivayet ettiğine göre, yahudiler: "Muhammed`e bakın hak ile batılı birbirine karıştırıyor. Süleyman`ı peygamberlerin arasında sayıyor. Oysa o rüzgarların üstünde giden bir büyücü değil miydi?" dediler. Yüce Allah da bu ayeti kerimeyi indirdi.
İbnu Ebi Hatim`in Ebu`l-Aliye`den rivayet ettiğine göre de yahudiler bir zaman, Hz. Peygamber (a.s.)`e Tevrat`tan bazı meseleleri sordular. Onlar Resulullah (a.s.)`a her ne sorsalar Yüce Allah ona sordukları şeyi vahyediyor ve böylece Resulullah (a.s.) onların sorularını rahatça cevaplandırıyordu. Bunun üzerine: "Bu bize indirileni bizden daha iyi biliyor" dediler. Bu arada Resulullah (a.s.)`a büyü hakkında soru sordular ve onunla bu konuda münakaşaya girdiler. Bunun üzerine Yüce Allah bu ayeti kerimeyi indirdi.

Ali Bulaç Meali
Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: 'Biz, yalnızca bir fitneyiz (sizin için bir sınavız veya ayartıcıyız), sakın inkâr etme' demedikçe hiç kimseye (bir şey) öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun, bunu satın alanın, ahiretten hiç bir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi.

Ali Fikri Yavuz Meali
(Yahûdi'ler Allah'ın kitabını bırakarak sihir yapmağa başladılar) ve Süleyman Aleyhisselâmın (devletini yıkmak için) saltanatı aleyhine şeytanların okudukları şeye (sihire) tâbi oldular. Hazreti Süleyman (nihayet onlara galib gelmekle) sihir edip kâfir olmadı. Fakat şeytanlar, insanlara sihir öğrettiklerinden kâfir oldular;

Bâbil (şehrin) deki Hârut ile Mârut isimli iki meleğe indirilen şeyleri (sihirleri) öğretiyorlardı. Halbuki, o iki melek: “- Biz ancak bir imtihan ve tecrübe için Allah tarafından gönderildik; sakın sihir yapmayı câiz görüpte kâfir olma!” demedikçe bir kimseye öğretmiyorlardı. İşte insanlar, karı ile koca arasını ayıracak şeyleri, o meleklerden öğreniyorlardı. Fakat Allah'ın izni olmadıkça sihirbazların büyüsü ve sihri hiç bir kimseye zarar verici değildir. Onlar (Yahudiler ve Şeytanlar) ise, kendilerini zarara sokacak ve hiç bir fayda vermiyecek şeyleri öğreniyorlardı. Andolsun, onlar biliyorlar ki, sihri satın alan kimse için, ahirette bir nasîb yoktur. Onlar sihir yapmayı benimsemekle nefislerini ne kötü şeye satmış olduklarını eğer bir bilseler!...

Bahaeddin Sağlam Meali
Onlar, şeytanların Süleyman’ın iktidarına benzeterek geliştirdikleri medeniyete (büyüye) uydular. Süleyman medeniyet kurmakla kâfir olmadı. Fakat o şeytanlar kâfir oldular: Büyü ve Babil’de (dünya başkentlerinde) Harut ve Marut (karakedi ve karayılan şeklindeki) iki meleğe inen tılsımları insanlara öğretiyorlardı. Hâlbuki Harut ve Marut, birisine bir tılsım öğrettiklerinde, “biz sınanmak için varız. Sakın bu tılsımı kötüye kullanıp kâfir olma!” derlerdi. Hâlbuki onlar, (şeytanlaşmış Yahudiler) onlardan karı koca arasını açacak şeyler öğreniyorlardı. Fakat Allah’ın izni olmadan hiç kimseye bir zarar verecek değiller. Onlar kendilerine zararı olan, fakat bir faydası olmayan şeyleri öğreniyorlar. Onlar daha önce bildiler ki, bu medeniyet büyüsünü satın alanların ahirette bir payları yoktur. Canları pahasına aldıkları şey ne kötüdür. Keşke bilmiş olsalardı!...

Bayraktar Bayraklı Meali
Kitap ehli, Süleyman'ın hükümranlığı hakkında şeytanların vesvesesine uydular. Oysa Süleyman büyü yapıp kâfir olmadı. Fakat şeytanlar kâfir oldular; çünkü insanlara sihri ve Bâbil'deki Hârut ve Mârut isimli iki meleğe indirileni öğretiyorlardı. Halbuki bu iki melek, “Biz sadece imtihan için gönderildik, sakın yanlışa inanıp da kâfir olmayasınız” demeden hiç kimseye sihir öğretmezlerdi. Onlar, bu iki melekten, karı ile kocanın arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı. Oysa büyücüler, Allah'ın izni olmadan kimseye zarar veremezler. Onlar, kendilerine faydalı olanı değil, zararlı olanı öğrenirler. Büyüye başvuranların âhiretten nasiplerinin olmayacağını iyi bilmektedirler. Kendilerini sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bunu bilselerdi!

Besim Atalay Meali (1965)
Süleyman'ın mülkü için, şeytanların uydurduğu yalanlara uydular, Süleyman kâfir değil, şeytanlarsa kâfirdirler, şeytanlar insanlara büyü öğretirlerdi, Babil'de gelmiş olan iki hakana, Hârut ile Mârut'un bildikleri şeyleri dahi öğretirlerdi, bunlara; «Biz sınandık küfretmeyesin» diye öğütlemedikçe öğretmezlerdi, halka kadınla, erkeğinin arasını açacak şeyler öğretirlerdi, Allah izin

vermedikçe hiç kimseye, büyü ile zarar veremezlerdi, onlarsa fayda vermeyip, zarar veren şeyi öğretirlerdi, onlar biliyorlardı bunu üstün tutana, ahrette de pay yoktur, bilseler kendileriyçin ne kadar kötüdür, üstün tuttukları şey

---

Cemal Külünkoğlu Meali
(Tevrat'ı bırakıp sihirle meşgul olan Yahudiler) Süleyman (Peygamber)in hükümranlığı hakkında şeytanların (ve şeytan tinetli insanların) uydurdukları yalanların ardına düştüler. Oysa Süleyman (büyü yaparak) küfre girmedi. Fakat o şeytanlar, insanlara sihri ve (özellikle de) Babil'deki Hârût ve Mârût adlı iki güç sahibine ilham edilen (sihr)i öğretmek suretiyle küfre girdiler. Hâlbuki o ikisi: “Biz yalnızca bir fitneyiz (imtihan vesilesiyiz, sihri caiz görüp de) sakın küfre sapma(yın)!” demedikçe, hiç kimseye (sihir adına bir şey) öğretmiyorlardı. Fakat (bazı basık insanlar) o ikiliden erkekle karısının arasını açan sihri/haram tılsımları öğreniyorlardı. Oysa onlar, Allah'ın izni olmadıkça o sihirle hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen (onlar böyle yaparak) kendilerini zarara uğratacak ve fakat kendilerine hiçbir fayda getirmeyecek şeyleri öğreniyorlardı ve Andolsun, onu (büyücülük sırlarını) satın alanın ahirette hiçbir payı olmadığını da biliyorlardı. Karşılığında kendi nefislerini (ve ahiret nimetlerini) sattıkları şeyin ne kadar kötü (pişmanlık verici) bir şey olduğunu bilselerdi (böyle davranmazlardı).

> *Eski toplumlarda sihir (büyü ve efsun) yapmak ve sihre inanmak çok yaygındı ve bunu sanat edinenlere de “sihirbaz” denirdi. Sihrin değişik yolları ve pek çok çeşitleri vardı. Sırf “gözbağcılık” tan ibaret sihirler olduğu gibi, ruhlar üzerinde etkili olan, karıkoca arasını açan, aile yuvasını yıkan, komşuları birbirine düşüren ve toplumu fesada uğratan sihirler de vardı. İşte bunun içindir ki İslam dini, sihri bütünüyle yasaklamıştır. Nitekim Taha suresi 20/69. Ayette “…Sihirbaz nereye varırsa varsın, hiçbir yerde iflah olmaz.” buyrulmuştur.*
> *O tarihte sihir, insanların hayatlarına öylesine girmişti ki dinî inançları bile etkiler vaziyetteydi. Bu yüzden Yahudiler, Hz. Süleyman’a verilen mucizeleri de sihir olarak düşünmüşler ve Süleyman peygamberin saltanatını yıkmak için de yine sihre başvurmuşlardı.*
> *Hz. Süleyman, Hz. Davud’un oğlu olup hem peygamberlikle vazifelendirilmiş hem de peygamberlerin hayalini gerçekleştirerek Allah’ın adını her tarafa duyuran bir güce sahip olmuştur. Kur’an’ı Kerim’de 16 yerde kendisinden bahsedilen Hz. Süleyman, farklı canlılarla diyalog kurma, rüzgârı kullanma gibi müstesna yeteneklere de sahipti.*

Cemil Said (1924)
Süleymân’ın kuvvet ve iktidârı hakkında şeytânların yapdıklarına teb’iyet idiyorlar lâkin küfür iden Süleymân değil şeytânlar idi. Bunlar insânlara sihir öğretenler idi halbuki bu ’ilim Babil’in meleklere Hârût ve Mârût’a virilmişdi anlar herkese "Bu bir fitnedir, kâfir olmakdan ihtirâz idiniz" dimedikce ta’lîm itmiyorlardı. İnsanlar ânlardan erkekler ile zevceleri beynine nifâk sokmak çârelerini öğreniyorlardı lâkin melekler Allâh’ın izni olmaksızın kimseye yaklaşmıyorlar idi ama insânlar kendilerine

fâideli olan şeyleri öğrenmeyub muzırr olan şeyleri öğreniyorlar idi ve biliyorlar idi ki bu ’ilmî iştirâ iden âhiretde her hakdan mahrûm olacak. Nefislerini pek aşağı kıymete fedâ itdiler eger bilseler idi!

Diyanet İşleri Meali (Eski)
Şeytanların Süleyman'ın hükümdarlığı hakkında söylediklerine uydular. Oysa Süleyman kafir değildi, ama insanlara sihri öğreten şeytanlar kafir olmuşlardı. Babil'de, melek denilen Harut ve Marut'a bir şey indirilmemişti. Bu ikisi "Biz sadece imtihan ediyoruz, sakın inkar etme" demedikçe kimseye bir şey öğretmezlerdi. Halbuki bu ikisinden, koca ile karısının arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Oysa Allah'ın izni olmadıkça onlar kimseye zarar veremezlerdi. Kendilerine zarar verecek, faydalı olmayacak şeyler öğreniyorlardı. And olsun ki, onu satın alanın ahiretten bir nasibi olmadığını biliyorlardı. Kendilerini karşılığında sattıkları şeyin ne kötü olduğunu keşke bilselerdi!

Diyanet İşleri Meali (Yeni)
Süleyman’ın hükümranlığı hakkında şeytanların (ve şeytan tıynetli insanların) uydurdukları yalanların ardına düştüler. Oysa Süleyman (büyü yaparak) küfre girmedi. Fakat şeytanlar, insanlara sihri ve (özellikle de) Babil’deki Hârût ve Mârût adlı iki meleğe ilham edilen (sihr)i öğretmek suretiyle küfre girdiler. Hâlbuki o iki melek, “Biz ancak imtihan için gönderilmiş birer meleğiz. (Sihri caiz görüp de) sakın küfre girme” demedikçe, kimseye (sihir) öğretmiyorlardı. Böylece (insanlar) onlardan kişi ile karısını birbirinden ayıracakları sihri öğreniyorlardı. Hâlbuki onlar, Allah’ın izni olmadıkça o sihirle hiç kimseye zarar veremezlerdi. (Onlar böyle yaparak) kendilerine zarar veren, fayda getirmeyen şeyleri öğreniyorlardı. Andolsun, onu satın alanın ahirette bir nasibi olmadığını biliyorlardı. Kendilerini karşılığında sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bilselerdi!

Diyanet Vakfı Meali
Süleyman'ın hükümranlığı hakkında onlar, şeytanların uydurup söylediklerine tâbi oldular. Halbuki Süleyman büyü yapıp kâfir olmadı. Lâkin şeytanlar kâfir oldular. Çünkü insanlara sihri ve Babil'de Hârut ile Mârut isimli iki meleğe indirileni öğretiyorlardı. Halbuki o iki melek, herkese: Biz ancak imtihan için gönderildik, sakın yanlış inanıp da kâfir olmayasınız, demeden hiç kimseye (sihir ilmini) öğretmezlerdi. Onlar, o iki melekden, karı ile koca arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı. Oysa büyücüler, Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremezler. Onlar, kendilerine fayda vereni değil de zarar vereni öğrenirler. Sihri satın alanların (ona inanıp para verenlerin) ahiretten nasibi olmadığını çok iyi bilmektedirler. Karşılığında kendilerini sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bunu anlasalardı!

Eski kavimlerin çoğu sihre inanırlardı. Bu yüzden sihir, dini inançlarla tamamen karışmış durumda idi. Bu sebeple sihirbazlar halkı kandırıyorlardı. Sihir çeşitleri şöyledir: (1) Keldânîlerin sihri: Bunlar yıldızlara taparlar, kâinatı idare edenlerin yıldızlar olduğunu, hayır ve şerrin onlardan geldiğini, semavî güçlerin yerdeki güçlerle birleşmesi sonucu mucizeler meydana geldiğini söylerlerdi. Bunları irşat için Allah, Hz. İbrahim'i gönderdi. Bunlar da kendi aralarında üç fırka idiler: a) Eflâk ve yıldızların ebedî olduğunu söyleyenler ki, onlara «Sâbie» denilir. b) Eflâkin ulûhiyetine inananlar. Bunlar, her felek için yerde bir put yapmış ve ona hizmet etmiş putperestlerdir. c) Eflâki ve yıldızları yaratan birisi olduğunu ve bunun onlara yeryüzünü idare etme hakkı verdiğini söyleyenler. Bunlar yıldızları aracı kabul ederlerdi. (2) Ruh gücüne dayanılarak ortaya konan sihir: Buna göre insan ruhu tasfiye ile icadetme, öldürme, diriltme, bünye ve şekilde değişiklik yapma gücüne ulaşır. (3) Ruhanî varlıklardan faydalanılarak yapılan sihir: Bu da muska yapmak ve cinlerden yardım almak gibi şekillerle uygulanır. (4) Göz boyamak şeklinde yapılan sihir: Hokkabazlık, el çabukluğu ve benzeri davranışlar gibi. İslâm âlimleri, sihrin birinci ve ikinci şekline inananların kâfir olduklarında ittifak etmişlerdir. Ancak, âyette bildirildiği şekilde, yaratıcının Allah Teâlâ olduğuna inanarak ve kötülükte kullanmamak şartıyla sihir ilmini öğrenmekte beis yoktur. Yahudiler arasında büyü yaygın idi. Bu yüzden Hz. Süleyman'ın büyük bir büyücü olduğunu, hükümdarlığı büyü ile elde ettiğini, hayvanlara ve cinlere büyü ile hükmettiğini söylerler ve buna inanırlardı. Hz. Süleyman Kur'an'da peygamber olarak tanıtılınca «Muhammed Süleyman'ı peygamber sanıyor, halbuki o bir büyücüdür» dediler.

Edip Yüksel Meali

Süleyman'ın otoritesi hakkında şeytanların anlattığına uydular. Oysa Süleyman inkar etmedi; halka büyücülüğü ve Babil'de Harut ve Marut adlı iki meleğe indirileni öğreten şeytanlar inkar etmişti. Bu ikisi: "Bu bir sınavdır, (bu bilgiyi kötüye kullanıp) nankör olmayın!," demedikçe kimseye onu öğretmezlerdi. Fakat o ikisinden öğrendiklerini, koca ile karısının arasını açmak için kullandılar. Oysa ALLAH'ın izni olmadan onlar hiç kimseye bir zarar veremezdi. Kendilerine yarar vereni değil, zarar vereni öğreniyorlardı. Üstelik, ona müşteri olanların ahirette bir payı olmadığını da iyi biliyorlardı. Karşılığında kişiliklerini sattıkları şey ne kötü. Bir bilselerdi!

Büyücülüğün gerçek niteliği için bak 7:116-117.

Elmalılı Hamdi Yazır Meali

Tuttular da Süleyman mülküne dair şeytanların uydurup izledikleri şeyin ardına düştüler. Halbuki Süleyman inkâr edip kâfir olmadı, lakin o şeytanlar kâfirlik ettiler; insanlara sihir öğretiyorlar ve Bâbil'de Harut ve Marut'a, bu iki meleğe indirilen şeyleri öğretiyorlardı. Halbuki o ikisi "biz ancak ve ancak sizi denemek için gönderildik, sakın sihir yapıp da kâfir olmayın!" demeden kimseye birşey öğretmezlerdi. İşte bunlardan karı ile kocanın arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Fakat Allah'ın izni olmadıkça bununla kimseye zarar verebilecek değillerdi. Kendi kendilerine zarar verecek ve bir fayda sağlamayacak bir şey öğreniyorlardı. Yemin olsun ki, onu her kim satın alırsa, onu

alanın ahirette bir nasibi olmayacağını da çok iyi biliyorlardı. Hakkiyle bilselerdi, uğruna canlarını sattıkları şey ne çirkin bir şeydi.

Elmalılı Meali (Orijinal)

tuttular Süleyman mülküne dair Şeytanların uydurup takib etdikleri şeylerin ardına düştüler, halbuki Süleyman küfretmedi ve lâkin o şeytanlar küfr ettiler, nasa sihir ta'lim ediyorlar ve Babilde Harut Marut iki melek üzerine indirilen şeyleri öğretiyorlardı, halbuki o ikisi «biz ancak bir imtihan için gönderildik sakın sihir yapmayı tecviz edib de kâfir olma» demedikce bir kimseye öğretmezlerdi, işte bunlardan kişi ile zevcesinin arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı, fakat Allahın izni olmadıkça bununla kimseye zarar verebilir değillerdi, kendilerine zarar verecek, menfaati olmıyacak bir şey öğreniyorlardı, kasem olsun onu her kim satın alsa her halde onun Ahırette bir nasibi yok, bunu muhakkak bilmişlerdi amma canlarını sattıkları o şey ne çirkin bir şeydi onu bilselerdi

---

Erhan Aktaş Meali

Ve onlar, Süleyman'ın sahip olduğu güç konusunda şeytanların[1] uydurdukları şeylere uydular. Oysa Süleyman gerçeğe aykırı bir şey[2] yapmadı. Ancak insanlara büyü yapmayı öğreten şeytanlar[3] gerçeği gizliyordu; Babil'deki iki meleğe/krala[4]; Hârût ve Mârût'a bir şey indirilmiş değildi. Hatta bu iki melek: “Biz fitneyiz, sakın kâfir olma!” demedikçe, hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Fakat onlar, o ikisinden karı ile kocanın arasını açacak şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı. Ancak, Allah'ın izni olmadıkça bu şeyle hiç kimseye zarar veremezler. Onlar, kendilerine bir faydası olmayan, sadece zarar verecek şeyleri öğreniyorlardı. Hâlbuki onlar, büyü ile uğraşanların ahirette bir nasiplerinin olmayacağını biliyorlardı. Kendilerini karşılığında sattıkları şey ne kötüdür. Keşke bilselerdi.

> *1- Toplumu saptıranların/saptırıcıların. 2- Sihir. 3- Saptırıcılar. 4- Diğer bir okuyuşa göre “melek” yerine “melik” denmektedir. Ve bu okuyuşa göre anlam şöyle olmaktadır: Babil\deki iki söz sahibi/imtiyazlı şahsiyete, Hârût ve Mârût\a bir şey indirilmiş değildi.*

Hasan Basri Çantay Meali

Şeytanların; Süleymanın mülk (-ü saltanat ve nübüvvet) i aleyhine uydurub ta'kib etdikleri şeylere (yalanlara) uydular. Halbuki Süleyman asla kâfir olmadı. Fakat o şeytanlar kâfirdiler ki insanlara sihri (büyücülüğü) ve Bâbildeki iki meleğe, Hârut ve Mâruta indirilen şeyleri öğretiyorlardı. Halbuki onlar (o iki melek) : «Biz ancak fitneyiz (imtihan için gönderilmişizdir). «sakın (sihir, büyü yapıb da) kâfir olma» demedikçe hiç bir kimseye (sihir) öğretmezlerdi. İşte onlardan (o iki melekden) koca ile karısının arasını ayıracak şeyler öğrendiler. Halbuki (sihirbazlar) Allah'ın izni olmadıkça onunla hiç bir kimseye zarar verici değillerdir.

Onlar ise kendilerini zarara sokacak, onlara fâide vermeyecek şeyleri öğreniyorlardı. Andolsun, onlar muhakkak biliyorlardı ki onu (sihri) satın alan (ona revac veren) kimsenin âhiretden hiç bir nasibi yokdur. Onların kendilerini cidden ne kötü şey mukaabilinde satdıklarını bilmiş olsalardı.

Hayrat Neşriyat Meali
Ve şeytanların, Süleymân'ın saltanatı aley hin de söylemekte oldukları (sihir yaptığına dâir uydurdukları) şeylere tâbi' oldular. Hâlbuki Süleymân kâfir olmadı (sihir yapmadı); fakat şeytanlar insanlara sihri (ta'lîm ederek) ve Bâbil'deki iki meleğe, (yani) Hârût ve Mârût'a indirilen şeyleri öğreterek kâfir oldular.(1) Hâlbuki (o iki melek): “Biz ancak bir imtihan (için gönderilmiş)iz, sakın (sihri câiz görerek yapıp da) kâfir olma!” demedikçe hiçbir kimseye öğretmezlerdi. Buna rağmen o ikisinden, koca ile karısının arasını kendisiyle ayıracakları şeyleri öğreniyorlardı. Hâlbuki onlar, Allah'ın izni olmadıkça, onunla hiçbir kimseye zarar verici değillerdi. Böylece kendilerine zarar verecek ve fayda vermeyecek şeyleri öğreniyorlardı.
Şânım hakkı için, (yahudiler) onu (o sihri) satın alan kimsenin âhirette hiçbir nasîbi olmadığını bilmişlerdi. Mukabilinde kendilerini sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bilselerdi!

(1)Âyette bahsi geçen “Hârût ve Mârût'a indirilen şeyler” kolayca kötüye kullanılabilen ince ilmî hakīkatler olup, Allah tarafından bir imtihan olarak indirilmiştir. Zîrâ sihrin insanlara te'sîri vardır. Sihir yapmak ise haram ve küfürdür. Fakat şerrinden korunmak için sihir ilmini öğrenmek haram değildir. (Nesefî, c. 1, 114)

İlyas Yorulmaz Meali
Onlar Süleyman'ın mülkü konusunda, şeytanların okuduklarına tabi oldular. Hâlbuki Süleyman inkâr etmemiş, ama şeytanlar inkâr etmişlerdi. Onlar insanlara komplo kurmayı (sihiri = insanları etki altına almayı) öğretiyorlar ve bu öğrettikleri sihrin, Babil deki sürgün esnasında iki melek[2] -Harut ve Marut'a- indirilen sihir olduğunu söylüyorlardı. Hâlbuki iki melek (olduklarını iddia ettikleri) Harut ile Marut'un (esaret altında olan İsrailoğulların'dan iki bilge insan) öğrettikleri “Biz sürgün edilmekle İmtihan olunuyoruz, sakın ola ki (Rabbinizi) inkâr etmeyin” demedikçe insanlara (esaretten kurtulmanın yollarından başka bir şey) öğretmiyorlardı. Sonra öğrenmeye gelenler, o ikisinden sadece koca ile karısının arasını bozmanın nasıl olacağını öğrenmek için geliyorlardı. Hâlbuki Allah izin vermedikçe, öğrenmek istedikleri ile hiç kimseye zarar veremeyeceklerini bilmeleri gerekirdi. Ayrıca öğrendikleri kendilerine ne bir zarar, nede fayda verir. Şunu iyi bilsinler ki, satın aldıkları şeyler onlara, ahirette hiçbir yarar sağlamayacak. Eğer bilseler, kendileri için satın aldıkları şeyler ne kötüdür.. Keşke bilmiş olsalardı.

[2] Bu ayette Medine Yahudileri, hem Süleyman peygamberin inkârcı olduğunu, hemde "Babil sürgünü esnasında Harut ve Marut isminde iki meleğe indirilen şeyin sihir olduğunu ve insanlara sihir öğrettiklerini iddia ediyorlardı. Kur'an Medineli Yahudilerin iddialarına "Süleyman inkârcı değildi ve Babil sürgünü esnasında melek olduğunu iddia ettikleri Harut ve Marut da iki melek değildi. Sürgün esnasında İsrail oğullarını esaretten kurtarmaya öncülük eden iki İsrailoğlu olduğunu, kendisine sihir öğretmesi için gelenlere, "Bu sürgünün İsrail oğulları için imtihan olduğunu, tevhid inancından ayrılmamalarını ve inkâr etmemelerininden başka bir şeyi insanlara öğretmediklerini" vahiy bize haber veriyor.

İsmayıl Hakkı Baltacıoğlu
Yahudiler, şeytanların Süleyman'ın hakanlığı üzerine uydurdukları yalanlara kandılar. Oysaki Süleyman Allah'ı tanımazlık etmedi. Şeytanlar ise Allah'ı tanımazlık ettiler. Onlar herkese büyüyü öğrettiler, Babil'de iki meleğe, Harut ile Marut'a, bildirilmiş olanı da herkese yine şeytanlar öğrettiler. O iki meleğe gelince, onlar: « Bizimkisi yalnız bir sınamadır. Sakın siz tanımazlık etmeyin» demeden hiç kimseye büyü öğretmezlerdi. Şeytanlar o iki melekten, karı ile kocanın arasını nasıl açacaklarını öğrenmişlerdi. Oysaki o iki melek Allah'ın dileği olmaksızın kimseye zarar vermezlerdi. Yahudiler kendilerine yararı olan şeyleri değil belki zararı olan şeyleri öğreniyorlardı. Doğrusu, bu gibi bilgileri edinenlere öbür dünyada iyilik payı yoktur. Onlar kendilerini ne kötü şeylere değişiyorlar! Bunu bir bilselerdi.

İsmail Hakkı İzmirli
Yahudiler, şeytanların [1] Süleyman/ın meliki [2] hakkında uydurdukları şeye uydular. [3] Süleyman sihir ile kâfir olmadı, fakat şeytanlar kâfir oldular, halka sihri ve Babil/de iki melike [4] Harut ve Marut/a [5] inzal olunan sihirleri öğretirler, [6] o ikisi «— biz fitneyiz [7], sen de kâfir olma» demeksizin hiçbir kimseye sihir öğretmezlerdi. Halk zevç ile zevceyi yekdiğerinden ayıran şeyleri o ikisinden öğreniyorlardı. Halbuki sahirleri Allah/ın izni olmaksızın sihir ile hiçbir kimseye zarar verecek değillerdi. Yahudiler ise kendilerine mazarrat veren, fakat hiçbir menfaat vermeyen sihri öğreniyorlardı. * Sihri [8] satın alanların âhirette hiçbir nasipleri olmadığını bilmişlerdi; * Onlar nefislerini en kötü bir şeye [9] bedel satmışlardır. Bir kere bilselerdi yaptıklarını yapmazlardı.

[1] Şeytanlar cin şeytanları olduğu gibi insan şeytanları da, her ikisinden eam da olabilir.
[2] Zaman-ı melikinde, aht-ı Süleyman üzere, sıfat ve İhbarı hakkında.
[3] Hem Kitabullahtan yüz çevirdiler, hem melik Süleyman hakkındaki iftiraya daldılar veya Süleyman zamanında sâhirlerin okudukları sihir kitabına uydular.
[4] Veya iki padişaha.
[5] Harut ve Marut kıssası hakkında «Hadis-i merfu' muttasıl» yoktur. Kur'anı mübinde ne kadar zikrolunmuş ise o kadarı doğrudur. İki melek, iki padişah, iki şeytan olabilir.
[6] Ya «Babil'de iki melike inzal olunmadı» yahut «halka sihri

öğretirler. Babil'de İki melike inzal olunan şeylere de tâbi oldular» diye de tercüme olunabilir.
[7] Canib-i haktan biz mihnetiz, halka iptilâyız.
[8] Sihir hud'adır, aslı da yoktur, hakikati da.
[9] Sihir veya küfre bedel.

Kadri Çelik Meali

Şeytanların (kötülerin) Süleyman'ın hükümdarlığı hakkında söyledikleri (yalan) şeylere uydular. Oysa Süleyman küfre düşmedi, ama insanlara sihir öğreten şeytanlar (kötüler) küfre sapmış oldular. Hakeza onlar (kötülerin) Babil'deki iki melek (olan) Harut ve Marut'a indirilenler hakkında söylediklerine uydular. Oysa bu ikisi, "Biz sadece imtihan aracıyız, o halde sakın küfre sapma" demedikçe, kimseye bir şey öğretmezlerdi. Bununla beraber iki melekten, koca ile karısının arasını ayıracak şeyleri öğreniyorlardı. Hâlbuki Allah'ın izni olmadıkça onlar kimseye zarar veremezlerdi. Kendilerine zarar verecek ve de faydalı olmayacak şeyler öğreniyorlardı. Hiç şüphesiz onu (sihri) satın alanın ahiretten bir nasibi olmadığını biliyorlardı. Kendilerini karşılığında sattıkları şeyin ne kötü olduğunu keşke bilselerdi!

(Yahudiler, yüce Allah'ın ellerindeki Tevrat'ı onaylayıcı olarak indirmiş olduğu Kur'an'a sırt çevirerek şeytanlar tarafından Hz. Süleyman'ın hükümranlık gücü hakkında anlatılan hikâyelerin ve yine onlar tarafından Süleyman hakkında düzülen halkı yanıltıcı söylentilerin peşine takılmışlardı. Bu şeytanların halk arasında yaymaya çalıştıkları söylentilerin özü, Hz. Süleyman'ın bir büyücü olduğu, iradesine boyun eğdirdiği hayvanları ve doğal güçleri, bildiği ve kullandığı büyü yolu ile yaptığı uydurmasıydı.)

Mahmut Kısa Meali

Yahudiler, bir zamanlar Süleyman Peygamberin egemenliği altında esaret hayatı yaşayan kötü cinlerin ve insanların, yani **şeytanların**,**Süleyman'ın** Peygamberlik ve **hükümranlığı aleyhinde uydurdukları** asılsız **iddiaların peşine düştüler**.
Nitekim o şeytanların telkiniyle Yahudilerin ortaya attıkları iddialara göre Süleyman, güya putlar adına mabedler yaptırmış ve kendisi de o putlara taparak —haşa— kafir olmuştur. Onlara göre Süleyman bir Peygamber değil, bütün kudret ve saltanatını sihir yoluyla cinlerden elde eden bir günahkardı.
Oysa Süleyman ne sihirle meşgul olmuş ne de putlara tapmıştı; yani asla **kafir olmamıştı fakat asıl o şeytanlar** Allah'a ve Peygamberlerine karşı gelip, ilahi buyruklara isyan ederek **kafir olmuşlardı**.
İşte **bu şeytanlar** hem **insanlara** büyü ve **büyücülüğü** öğretiyorlar **hem de** büyücülükle birlikte Allah tarafından **Babil'dekiHarut ve Marutadındaki iki melek aracılığıyla** insanlara **indirilen** vahy**iöğretiyorlardı.** Böylece büyücülüklerine dini bir görüntü vererek kutsallaştırıyorlar, itirazları engellemek, saygınlık ve dokunulmazlık kazandırmak için, işin vahye dayandığını iddia ediyorlardı. Değilse Allah tarafından Harut ve

Marut aracılığıyla insanlara, büyü ve büyücülükle ilgili hiçbir şey indirilmemişti. Öyle ya Allah, hem büyücülüğü haram kılsın hem de Babil'deki insanlara dinini ulaştırsın diye seçtiği Peygamberlere vahiy melekleri aracılığı ile büyü öğretsin; bu olacak şey değildi.
Öte yandan Harut ve Marut, biraz önceki 98. ayette sözü edilen vahiy melekleri Cebrail ve Mikail gibi, insanlık tarihi boyunca ne zaman ve nerede bir Peygambere gelmişler ve vahiy getirip **öğretmişlerse, herbirine:** dikkat edin: Bu **biz**im getirip öğrettiğimiz vahiy sizin **imtihan**ınız**içindir.Sakın ha**, bu gerçekleri görmezlikten gelip **kafir olmayın demişlerdi.**
Ama bu insa**nlar** meleklerin getirdiği vahiy ile **onlardan** Allah'a kul olmayı ve böylece bireysel ve toplumsal alanda mutlu bir hayat sürmeyi öğrenmek yerine **erkek ve kadının arasını ayırmayı öğreniyorlardı.** Bu vahiy bilgilerini büyücülükte kullanıyorlardı. Vahiy sayesinde eşler arasında birlik olması gerekirken, onlar aynı evde, aynı yatakta herbiri ayrı düşüncede, ayrı dünyalarda yaşıyorlardı. Vahiy onlara huzur ve mutluluk yerine sıkıntı ve üzüntü kaynağı oluyordu.
Gerçi onlar, —Allah'ın izni olmadıkça— bu gibi şeytanî taktikler**le hiç kimseye zarar verecek değillerdi.**Bu yüzden, Allah'ın nurunu söndürmek için yaptıkları çalışmalar boşunadır ve başkasına değil, ancak kendilerine zarar vermektedir. Nitekim onlar, meleklerin öğrettiği bu güzel bilgilerden, **kendilerine fayda verecek olanları değil, zarar verecek olanları öğreniyorlardı.** Yani bu bilgileri iyilik amacıyla değil, kötülük amacıyla kullanıyorlardı.
Yemin olsun ki, böyle bir çıkar alışverişinde bulunarak, imanlarını kaybetme pahasına sihirle uğraşanların, özellikle de, İslâm'a ve Müslümanlara karşı şeytanî taktiklerle, yıkıcı propagandalarla uğraşa**nların, âhiretten yana bir nasiplerinin olmadığını gâyet iyi biliyorlardı. Vicdanlarını ne kötü bir şey karşılığında sattılar,** neler kaybettiklerini **bir bilselerdi!**

Mahmut Özdemir Meali
Süleyman'ın mülkü üzerine Şeytanlar'ın tilâvet ettiğine tâbi oldular. Oysa Süleyman inkâr etmedi; ama Şeytanlar inkâr etti. İnsanlar'a Sihir'i öğretiyorlardı. Bâbil'de iki melek'e (melik'e, elçi'ye), Hârut ve Mârut'a indirilenleri de (öğretiyorlardı). O ikisi: -"Biz fitne' yiz / deneme-sınav'ız; artık inkâr etme!" demedikçe, hiçbirinden öğretmiyorlar. Bu ikisinden, kişi ile eşinin arasını ayıracak şeyleri öğreniyorlar. Allah'ın izni olmadıkça, onlar onunla hiçbir kimseye zarar verici değillerdir. Onlara yarar sağlamaz ve zarar verir şeyleri öğreniyorlar. And olsun, bildiler ki onu kim satın aldıysa, Âhiret'te ona hiçbir hisse / nasip yoktur! Canları karşılığında satın aldıkları ne kötüdür! Keşke biliyor olsalardı!

Mehmet Çakır Meali

Yani, Süleyman peygamber yönetimine karşı şeytanın izlediği büyü yöntemini benimsediler: Aslında Süleyman inkara sapmış değildi, Asıl inkarcı, insanlara büyü öğreten şeytanlardı. Bu şeytanlar, Babil'de *kendilerine melek süsü veren* Harût ile Marût'u taklit ediyorlardı. Oysa bu ikili, birine sihir gösterisi yaparken : " *Bizim yaptığımız bir aldatmacadır, sakın ola bunu ciddiye alma!* " demeden işe başlamazlardı. Zaten halk, bunlardan sadece karı koca arasını açabilecek şeyler öğreniyordu. Allah'ın izni olmadan onlar, bu gizemli söz ve gösterileriyle kimseye zarar veremezlerdi. Çünkü halkın öğrendikleri, eften püften şeylerdi İyi yanı ise: *sihir gibi gizemli şeyler ile uğraşanların, ahirette herhangi bir hisse sahibi olamayacakları* gerçeği idi. İnsanların kendilerini, böylesine ucuza pazarlamaları ne kötü! Ah bir bilseler!

Mehmet Çoban Meali

İnkâr edenler Süleyman'ın hükümranlığı hakkında insanların uydurdukları yalanların ardına düştüler. Hiç şüphesiz Süleyman hakkında yalan uyduranlar; şeytanlaşan insanlardır. Güya yalan uyduran insan kılıklı şeytanlara göre; Süleyman bütün iktidarını sihir yaparak sürdürüyormuş. Oysa Süleyman hiçbir zaman sihir yaparak küfre girmedi. Fakat o insan kılıklı, şeytanlaşmış azgın, şımarıklar; sihir yaparak küfre girdiler. Kendilerini haklı göstermek için bir taraftan Süleyman'a iftira ederken, diğer taraftan başka bir hikâye uydurdular. Onlara göre; güya Babil'deki Harut ve Marut adlı iki melek kendilerine ilham edilen sihri öğretmiş. Öğretirken de; "Biz ancak imtihan için gönderilmiş birer meleğiz. Sihri helal görüp sakın küfre girme!" diyorlarmış. Ama sihri öğrenen insanlar karı kocanın arasını açarak küfre giriyorlarmış. Şeytanlaşan sapkın azgın insanlar kendilerine böyle bir hikâye uydurup; Yahudiler arasında sihri, büyüyü yaydılar. Böylece sihre, büyüye inanan bir toplum oluştu. Artık onlar için sorun yoktu. Nasılsa Resulleri Süleyman sihirbazdı, büyücüydü. Resulleri Musa elinde asası her yerde sihrini yaparak sorunları çözüyordu. Onlar hiç çekinmeden, hiç Allah'tan korkmadan bu yaptıklarıyla Resulümüz Süleyman'ı, Resulümüz Musa'yı büyücü, sihirbaz ilan ettiler. Uydurdukları yalanlar dinleri imanları oldu. Hâlbuki onlar, Allah'ın izni olmadıkça yaptıkları sihirle kimseye zarar veremezlerdi. Büyücülükle, sihirbazlıkla uğraşan, bunları yaparak insanlar arasına fitne fesat sokan, karı kocanın arasını ayıran kişiler; kendilerine zarar veren şeyleri yapıyor, yaptıkları şeyler kendilerine yararlı olmuyordu. Andolsun! Büyüyle sihirbazlıkla topluma fitne fesat sokan, böylece toplumu karıştıran, karı kocanın arasını ayıranların ahirette ateşten başka nasipleri yoktur. Aslında Yahudi âlimleri durumun böyle olduğunu biliyorlardı. Bilmelerine rağmen az bir paraya dinlerini, imanlarını satmaktan geri durmuyorlardı. Hikâyeler uydurarak Müslümanların sorgularına karşılık kendilerini haklı çıkarmaya çalışmaları, bunu yaparken de ayrıca; Resulümüzü, Melekleri suçlarına alet etmeleri af edilmez bir

hataydı. Üstelik Harut ile Marut adlı melekler onların uydurdukları hikâyeden başka bir şey de değildi. Kendilerini sattıkları şey ne kötüdür! Bilseler imanı verip küfrü satın alıyorlar.

Mehmet Okuyan Meali

Onlar, Süleyman'ın hükümdarlığı hakkında şeytanların (uydurup) söylediklerine uymuşlardı. (Oysa) Süleyman, (büyü yapıp) kâfir olmamıştı. Ancak şeytan (ruhlu insan)lar kâfir olmuşlardı. (Çünkü) onlar, insanlara büyü ve Babil'de Harut ile Marut isimli iki hükümdara [*] indirileni öğretiyorlardı. (O iki hükümdar): "Biz sadece bir imtihanız; sakın kâfir olmayın!" demeden kimseye (bir şey) öğretmezlerdi. Onlar, o ikisinden (Harut ile Marut'tan), kişi ile eşinin arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı. Oysa onlar (büyücüler), Allah'ın izni olmadan kimseye zarar veremezler(di). Onlar ise, kendilerine zarar veren ve yarar sağlamayan şeyleri öğreniyorlardı. Yemin olsun ki (büyüyü) satın alanların ahiretten payı olmadığını çok iyi bilmektelerdi. Karşılığında kendilerini sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bunu bilselerdi!

Buradaki kelimeyi [melekeyni] (iki melek) şeklinde okuyunca mesajın anlaşılması çok zorlaşmakta, hatta imkânsızlaşmaktadır. Yahudi hahamlarının Babil sürgününde öğrendikleri Harut ve Marut masalı (cezalı iki meleğin büyü yapmayı öğretmesi), Hz. Süleyman'a iftiraları ve büyüyü meşru görmeleri, bunu da Allah'a ve elçilerine yakıştırmaları ayette anlatılıp eleştirilmektedir. Yani ayette bahsedilen konular, yahudi inanışıdır. Aksi durumda -haşa- "Allah ayetin başında büyüye onay vermiş, sonrasında ise büyüyle uğraşanları azapla tehdit etmiştir" çelişkisi doğacaktır. Zira, Hasan Basri gibi âlimler de ayetin okunuşunun [melikeyni] (iki hükümdar) olduğunu söylemek durumunda kalmıştır.

Mehmet Türk Meali

Ve o (Yahûdîler,) şeytanların[1] Süleyman'ın hükümranlığı aleyhine, uydurduğu sözlere uydular.[2] Oysa Süleyman kâfir olmadı, ancak bu şeytanlar; büyüyü[3] ve Bâbil'de Hârut ile Mârut adındaki iki meleğe indirileni[4] insanlara (farklı) öğreterek kâfir oldular. Hâlbuki o iki (melek): "Biz, sadece bir imtihan vesilesiyiz, (büyü yaparak) sakın kâfir olma." demedikçe hiç kimseye (bildiklerini) öğretmiyorlardı. O (Ya-hûdîler), Allah'ın izni olmadıkça kimseye zarar veremeyecekleri halde;[5] onlardan kocayla karısının arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı.[6] (Yani) onlar, kendilerine zarar verecek ve hiç faydası olmayacak bu şeyleri, satın alanın âhirette hayırdan bir payı olmayacağını bildikleri halde, öğreniyorlardı. Karşılığında kendilerini sattıkları şeyin ne kadar kötü olduğunu keşke bir bilselerdi?

1 Bu şeytanlar, hem cin şeytanları hem de insan şeytanları idi. Zâten Mısır'dan beri İsrâil oğulları arasında sihir, bilinmeyen bir şey değildi. Fakat bu defa şeytanlıkları, Sü-leyman (a.s)'ın devleti aleyhinde siyasî entrikalara dönüşmüştü. Sonunda: "Süleyman, bir Peygamber değil, sihirbaz bir hükümdar idi ve sihirlerini, mûcize gibi gösterirdi." di-ye iftiralar ettiler. (Elmalılı)
2 Bu bölümü, "o (Yahûdîler,) Süleyman'ın hükümranlığı aleyhinde

şeytanların yolunu takip ettiler." şeklinde de tercüme edilebilir.
3 Bk. (Ta Ha: 58, Felak: 4 ve dipnotu.)
4 Âyetteki bu ifâdeden; bu iki meleğin insanlara doğrudan doğruya büyüyü öğretmeyip, büyü yapmaya müsâit şeyler öğrettiği veya Yahûdîlerin bu iki meleğin öğrettiklerini, büyü için kullandıklarını anlamak mümkündür.
5 Bu ifâdeden; büyünün Allah'ın izni olmadıkça kimseye zarar veremeyeceğini anlamak mümkündür. Ancak insanlar, Allah'ın "koruma" sıfatına îmanda zaaf gösterip, kendileri-ne Allah'tan başka koruyucular aramaya başlayınca; Allah'ın korumasından uzaklaştık-ları için yapılan büyülerin zarar verebileceği düşünülebilir.
6 (وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ) deki (مَا) olumsuzluk edatı ve cümle (وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ) üzerine atıf olarak düşünülürse âyetin bu bölümü, "Ve o (Yahûdî-ler,) Süleyman'ın hükümranlığı aleyhinde, şeytanların uydurduğu sözlere uydular. Oysa Süleyman kâfir olmadığı gibi Bâbil'de Hârut ile Mârut adındaki iki meleğe de (büyü adına) bir şey indirilmedi. Ancak şeytanlar; insanlara büyüyü öğreterek kâfir oldular. Hâlbuki o iki (melek): "Biz, sadece bir imtihan vesilesiyiz, (büyü yaparak) sakın kâfir olma." demedikçe hiç kimseye (bir şey) öğretmiyorlardı." şeklinde de tercüme edilebilir. (Kurtubi) Ayrıca bazı müfessirler, "Babil'de Hârut ve Mârut adında iki meleğe bir şey indirilmedi, Hârut ve Mârut hikâyesi de bu şeytanların uydurduğu bir yalandır" şeklinde anlamışlarsa da bu, ayetin metnine ve metnin akışına pek uygun düşmemektedir. (Geniş bilgi için Bk. Elmalılı)

Muhammed Esed Meali

ve [onun yerine] Süleyman'ın hükümdarlığı sırasında şeytanca niyetler taşıyan kimselerin telkin edegeldiklerine uyarlar. Hakikati inkar eden Süleyman değildi, ama o şeytanca niyetler taşıyan kişiler halka sihir öğreterek hakikati inkar ettiler; [82] -ve onlar, Babil'deki iki melek Hârût ve Mârût vasıtasıyla ihdas edilene [uyarlar]- gerçi bu ikili, öncelikle, "Biz sadece ayartıcılarız: sakın [Allah'ın vahyettiği] hakikati inkara yeltenmeyin!" şeklinde uyarıda bulunmadan [83] hiç kimseye onu öğretmediler. Ve onlar, bu ikiliden, karı koca arasında nasıl huzursuzluk çıkarılacağını öğreniyorlardı; ancak Allah'ın izni olmadan onunla hiç kimseye zarar veremedikleri gibi sadece kendilerine zarar veren ve hiçbir faydası olmayan bir bilgi ediniyorlardı; oysa onlar, bu [bilgiyi] edinenin ahiret hayatının güzelliğinden nasipsiz kalacağını iyi biliyorlardı. [84] Doğrusu, karşılığında ruhlarını elden çıkardıkları o [sanat] ne kötüdür, keşke bunu bilselerdi!

82 Burada "şeytanca niyetler taşıyan kimseler" olarak çevrilen eş-şeyâtîn ibaresi, Taberî, Râzî vb. tarafından belirtildiği gibi, insanlara işaret etmektedir; ama aynı zamanda insanın kalbindeki şeytanî ve gayriahlakî dürtülere de işaret ediyor olabilir (bkz. bu surenin 14. ayeti ile ilgili not 10). Yukarıda tire içindeki ifade, Kitâb-ı Mukaddes'deki Hz. Süleyman'ın puta tapma suçu işlediği ifadesinin (bkz. I Krallar xi, 1-10) ve o'nun halk arasında kendi adıyla özdeşleşen sihirbazlık sanatının mucidi olduğu efsanesinin Kur'an tarafından reddedildiğini göstermektedir.

83 Bu "beyan", mecazî olarak, insanın her türlü sihir teşebbüsünü reddetme ahlakî yükümlülüğü altında olduğunu dile getirir; çünkü sihir -ister başarılı isterse başarısız olsun- Allah tarafından konulan tabii düzeni değiştirmeyi amaçlar. Hârût ve Mârût isimlerine gelince, Kur'an'ın çoğu kıraatı onu melekeyn ("iki melek") olarak telaffuz

eder; ama sahih rivayetlere göre (bkz. Taberî, Zemahşerî, Beğavî, Râzî vb.) Hz. Peygamber'in seçkin dostlarından İbni 'Abbâs ve sonraki kuşaktan birçok alim -mesela, Hasan Basrî, Ebu'l-Esved ve Dehhâk- onu melikeyn ("iki kral") olarak kıraat etmişlerdir. Ben de şahsen bu ikinci kıraati tercih ederim. Ama diğeri çoğunluk tarafından kabul edildiğinden burada onu esas aldım. Bazı müfessirler, iki kıraatin hangisi kabul edilirse edilsin, onun mecazî anlamıyla, yani, "iki muktedir kişi", yahut "iki ruhanî kişi" şeklinde anlaşılması gerektiği görüşündedirler: onlar bu görüşlerinde, İbni 'Abbâs'ın, Hârût ve Mârût'un "Babil'de sihirbazlıkla uğraşan iki kişi" oldukları şeklindeki kanaatine dayanıyorlardı (bkz. Beğavî, ayrıca Menâr I, 402). Her ne olursa olsun şurası kesindir ki, Babil, eski zamanlardan beri efsanevî Hârût ve Mârût kişilikleri -belki krallar- ile sembolize edilen sihir sanatının ana yurdu olarak ünlenmişti; işte Kur'an'ın her türlü sihir ve göz boyama teşebbüsünü ve genel olarak her türlü esrarengiz ilimlerle uğraşmayı kınamak amacıyla işaret ettiği efsane budur.

84 Yukarıdaki pasaj, kabaca "sihir" olarak tanımlanan esrarengiz olguda objektif bir gerçeklik olup olmadığını veya buna başvuranların kendi kendini kandırma (self-deception) içinde bulunup bulunmadıklarını sorgulamaz. Burada maksat, olayların seyrini -en azından buna teşebbüs eden kişinin zihninde- "tabiat-üstü" bir mahiyet taşıyan araçlarla etkilemeye çalışmanın manevî bir suç olduğu ve bunu yapanların ruhsal konumlarında çok ciddî zararlar ile sonuçlanacağı konusunda insanı uyarmaktan başka bir şey değildir.

Mustafa Çavdar Meali

Onlar, şeytanlaşmış insanların Süleyman'ın saltanatı aleyhine ortaya attıkları yalanlara uydular. Oysa Süleyman sihir ve büyü yaparak kâfir olmadı. Fakat insanlara sihir ve büyüyü öğreten o düzenbaz şeytanlar kâfir oldu. Hâlbuki onların iddia ettiği gibi; Babil'deki iki melik/kral Harut ile Marut'a hiçbir şey indirilmedi. O ikisi sihir öğrettikleri kişilere alaycı bir tavırla şunu söylerlerdi; "Biz sihre/büyüye müptela olmuşuz, sakın siz kâfir olmayın." Şeytan tabiatlı bu insanlar onlardan büyüyü öğreniyor ve bunu sadece karı kocayı birbirinden ayırmak için kullanıyorlardı. Oysa şu bir gerçekti ki büyü yapanlar bunu Allah'ın izni olmasaydı hiç kimseye zarar veremezlerdi. Fakat onlar kendilerine zarar veren ve hiçbir fayda sağlamayan şeyleri öğrenmiş oluyorlardı. Andolsun ki bu yolla çıkar sağlayanların ahirette hiçbir nasibi olmayacağını onlar da biliyorlardı. Kendi değerlerini satarak karşılığında elde ettikleri menfaat ne berbat şeydir öyle! Keşke bunu bilmiş olsalardı. 58/10, 64/11

Mustafa İslamoğlu Meali

ve onlar[189] tutup Süleyman'ın yönetimine karşı (o dönemin) şeytanlarının[190] düzüp koştuğu (komploları) izlediler.[191] Oysa Süleyman küfre sapıp nankörlük yapmadı, aksine o(na komplo kuran) şeytanlar küfre sapıp nankörlük yaptılar:[192] insanlara sihri öğrettiler.[193] Yine (Medine Yahudileri) Babilli iki güç sahibine; Harut ve Marut'a[194] verileni izlediklerini (iddia ettiler).[195] Oysa o ikisi "Baksanıza biz (Babil esaretine dair) bir sınav aracıyız, sakın küfre sapma(yın)!" demedikçe hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Fakat (Babil'deki düzenbazlar) bu ikiliden kişi ile eşinin arasını açacak şeyler öğreniyorlardı.

[196] Ne var ki o (Babilli düzenbazlar), Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremezlerdi; aslında onlar kendilerine fayda değil zarar verecek şeyler öğreniyorlardı.[197] Doğrusu onlar, bu türden bir alışverişe giren kimsenin âhirette eli boş kalacağını çok iyi biliyorlar. Kişiliklerini sattıkları şey ne fenadır; keşke bunu olsun bilebilselerdi.[198]

[189] Yani: Özelde Medine Yahudileri, genelde tüm Yahudiler. [190] Taberî mülk'ü "dönem, devir" anlamına gelen ahd'le açıklar. Burada Kur'an, sihirle ya da komployla uğraşan, daha doğrusu insanları onları gerçekten koparıp bir hayalin, bir illüzyonun ya da sanal bir hayatın peşine takan kimseleri şeytan olarak nitelendirmektedir. En'âm (6:112) ve Nâs (114:6) sûrelerinde de geçtiği gibi "şeytan" ismi hem şeytanlaşan görünmez varlıklar, hem de şeytanlaşan insanlar için kullanılır. Buradakiler insan şeytanlarıdır. Zira hem âyette bunların insanlara öğrettikleri ve dolayısıyla insanlarla haşır-neşir oldukları, hem de kâfir oldukları ifade ediliyor. Bazı tefsirlerin dediği gibi, eğer cin şeytanı olsalardı, onlar zaten kâfir oldukları için böyle bir vurguya gerek kalmazdı. Bu sûrenin 14. âyetinde de ikiyüzlülük yapan Medine ileri gelenleri için "şeytanlar" ifadesi kullanılmıştı. Hz. Süleyman'ın rasul değil büyücü olduğu iftirasını Medine'deki Yahudiler dillendiriyordu. [191] Tetlû fiili 'alâ edatıyla gelirse "biri adına yalan uydurmak", 'an ile gelirse "birinin sözünü doğru nakletmek" vurgusu taşır (Kasımî). Türkçe'de de "okumak", "atmak, sıkmak, kesmek" mânasında kullanılır. Şeytanlaşan birtakım insanların uydurdukları bu sihirler sonradan Kabala (Gelenek) adı verilen külliyatın çekirdeğini oluşturdu. Tevrat'a sırt çeviren Yahudiler Kabala'ya yapıştılar. Hayatı gizem, gizemi büyü hâline getirdiler. Krallar döneminde büyücülüğün ne kadar yaygın olduğu Eski Ahid'in Daniel, Mezmurlar ve Yeremya kitaplarından anlaşılır. İsrâiloğulları büyü ve büyücülükle, Mısır'dayken 5. ve 6. Hanedanlar döneminde tanışmışlardı. Halbuki Eski Ahid büyüyü şiddetle yasaklıyordu (Çıkış 22:18; Levililer 19:26, 31; 20:27 vd.) Büyü yasağı aynı sertlikte Talmud'da, özellikle de Mişna'da yer alır. Mişna'da büyü, puta tapıcılıkla bir tutulur. [192] Hz. Süleyman'ın putlara taptığı iftirasını her nasılsa kitaplarına bile geçirmişlerdi (Krallar I, 11:5-9). Bizce onların Hz. Süleyman'ı tekfir etmeleri için putlara tapma hikâyesine ihtiyaç yok. Çünkü, bir üstteki notta da alıntıladığımız gibi, Eski Ahid ve Talmud'da sihir şiddetle yasaklanmış, bu işle uğraşmak puta tapmakla eşit sayılmıştır. Hz. Süleyman'ın putlara taptığı hikâyesinin aslı, onun sihirbaz olarak görülmesidir. Yöneticiliğini yaptığı İsrâiloğulları onun yönetimi sırasında ülkelerinin siyasette, sanatta, ilimde ve hikmette ulaştığı noktaya sihir sayesinde ulaştığını düşünüyorlardı. Medine Yahudileri "Muhammed'in işine bakın! Doğruyu yanlışı birbirine karıştırıyor. Süleyman'ı nebiler arasında anıyor. Oysa ki o rüzgâra binen bir büyücüydü" demişlerdi. Burada Kur'an sihri açıkça "küfür/gerçeği örtme" olarak nitelendiriyor. [193] Bu bağlamda sihir, nüzûl sebebine uygun olarak "komplo, düzen, tuzak" şeklinde anlaşılmalıdır (Bkz: 74:24, not 17). Taberî Tarih'inde bu âyeti açıklayan bir bilgi yer alır: II. Kuruş (II. Hüsrev), Allah Rasûlü'nden İslâm'a davet mektubu aldığında, o zaman Pers eyaleti olan Yemen yöneticisi Bâzân'dan Allah Rasûlü'nü zincire vurarak Pers sarayına göndermesini ister. Bâzân, bunun için iki adamını yollar. Komplo tam gerçekleşecekken, Allah Rasûlü onlara öz oğlunun Kuruş'u (Hüsrev) öldürdüğü haberini verir (m: 627). Haberi doğrulatan komplocular eli boş dönerler (Tarih, Beyrut 1407, II, 655-656, Kahire, 1987). Bu açıklayıcı rivayeti sihrin sözlük tarifi desteklemektedir: "Komplo, hile, desise, aldatma, görüldüğü gibi olduğu zannedilen, fakat aslının hiç de öyle olmadığı şey". Lügatte sihrin aslı şöyle tarif edilir: "Bir şeyi gerçekte olduğundan farklı göstermek" (Mekâyîs ve Lisân). Sihrin en büyük etkisi irade ve akıl üzerindedir. İrade ve aklın ruhtan kaynaklanan iki kuvvet olduğu düşünülürse, sihrin ruhun gücünü kırmayı amaçlayan bir sabotaj girişimi olduğu sonucuna varılır. Bu özelliğiyle sihir aklı

iptal eder, fikri karıştırır, duyguları kirletir, kalbi çeler. Sihrin etkisiyle insanın irade gücü ters orantılıdır. Gizli bir amaca hizmet eden her hilekârca aldatma sihrin tanımına dahildir. Hem bu âyet hem sihrin objektif gerçekliği, Tâhâ 69 ve Furkan 8 ışığında anlaşılmalıdır. Kur'an'da sihrin insana, onu iptalin ise Allah'a nisbet edilmesi hayli anlamlıdır (7:118). [194] Veya: "iki melek"; ya da: "Melek gibi iki adam". İbn Abbas, buradaki "melek"i "melik" (kral, yönetici, önde gelen) olarak okumuştur. Ondan ayrı olarak Hasan Basri, Said b. Cübeyr, Zührî, Dahhâk ve daha başkaları da Hârût ve Mârût'un melek değil "melik/kral" olduğuna inanmış ve böyle okumuşlardır (Râzî; İbn Kesir; İbn Cevzî). Hârût ve Mârût isim olmaktan çok vasıf olabilir. Bazı tefsir kaynakları Arapça olmayan Hârût ve Mârût'a Arapça kökler ve anlamlar icat etmişlerdir. Bu konudaki mesnetsiz yorumları reddeden İbn Âşûr, Hârût ve Mârût kelimesinin Arapça'ya Keldaniceden geçmiş iki isim olduğunu söyler. Hârût, "ay" anlamına gelen haruka'nın, Mârût Jüpiter (Müşteri) yıldızının Arapçalaşmışıdır. Birincisi dişiliğin sembolü, ikincisi erkekliğin sembolüdür. Birincisi dünya üzerinde en etkili gök cismi, ikincisi gezegenlerin en yücesidir. Keldaniler gök cisimlerine tapmakta, ölen sâlih kişilerin göğe yükselip ışık saçtığına inanmaktadırlar. Onlara göre bu iki gök cismi, bir zamanlar yaşamış olan sâlih ve kutsal kişilerdir. Sihri de bunların icat ettiğine inanmaktadırlar. [195] Veya mâ'ların olumsuzluk anlamıyla: "..Babil'de Hârût ve Mârût adlı iki meleğe bir şey indirilmemişti; dolayısıyla o ikisi hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı ki, "Biz sadece sınav aracıyız, sakın ha buna uyup da küfre düşme!" desinler de, onlar da o ikisinden kişiyle eşinin arasını açacak bir şeyler öğrensinler." İbn Abbas da, ve mâ unziledeki mâya olumsuzluk anlamı verir. Fakat bu tercih bağlamla uyumlu değildir. [196] Erkek ile kadının arasını ayırma, Hz. Süleyman'a karşı komplo kuran bu örgütün kapılarını yalnızca erkeklere açıp kadınlara kapatması şeklinde de anlaşılabilir. [197] Veya mâya olumsuzluk anlamı vererek: "ama yine de ne zarar ne de yarar sağlayan şeyler..." İşte sihir, komplo, suikast vb. gibi düzenbazlıkların gerçek mahiyetini bu uzun cümle vurgulamaktadır. "Allah'ın izni" istisnası, Kur'an mesajının belkemiğini teşkil eden tevhide ilişkin bir uyarıdır. Bir mü'min hiçbir görünür ve görünmez varlıkta bizatihi güç vehmedemez. İnsanın Rabbi de, tüm varlıkların Rabbi de Allah'tır. Sihri küfürle eş değer kılan şey, insanların onda bizatihi bir güç vehmetmeleridir. Bir üstteki cümleyle bu cümle arasında gerçekte hiçbir çelişki yoktur. Kişi ile eşinin arasını açan, sihrin bizzat kendisinden kaynaklanan bir güç değil, sihre muhatap olan kimse ya da kimselerin cehalet, zayıf kişilik ve vehimlerinden kaynaklanan zaaflarıdır. Bununla elbette görünen ve görünmeyen varlıkların insan psikolojisi üzerindeki, hatta insan bedeni üzerindeki etkilerini yok sayıyor değiliz. Bu etkileri en güzel izah eden durum psikosomatik hastalıklardır. Kökü psikolojik olduğu hâlde fiziki olarak bedende tezahür ederler. Sihrin dünya ve âhireti yıkan bir şey olmasının temelinde, insandaki gerçeklik algısını bozması yatar. [198] Yahudiler de Babil kralı Nabukadnazar'ın esaretindeyken gizli örgüt kurdular. Âyetteki "melek gibi" kişiler (ki bunlar şeytanlaşan insanların karşıt kutbunu oluşturur) Eski Ahid'e göre Haggai ve İddo'nun oğlu Zekeriyya'dır (Ezra, 5:1). Bu kutsal kişiler örgüte üyeliği erkeklerle sınırlandırdılar. Yeni üyelere, yaşadıkları durumun ilâhî bir sınav olduğunu, asla inkâra sapmamalarını öğütlediler. Med ve Pers kralı II. Kiros iktidara geldiğinde, İsrâiloğulları onunla gizli bir anlaşma yaptılar. Kendileri Kiros'un Babil'i fethini kolaylaştıracaklar, bu hizmetlerinin karşılığında ise Kiros Yahudilerin Filistin'e dönmelerini sağlayacak ve yerle bir edilen Süleyman Mabedi'nin yapımına da destek verecekti. Sonuçta bu gerçekleşti. Âyet, Allah Rasûlü'ne karşı o gün putperest Pers kralıyla iş tutan Medine Yahudilerine, hasetliklerinden içine düştükleri yaman çelişkiyi bile fark edemedikleri imasında bulunmaktadır. Bu bir putperest düşmana karşı yapılmış bir örgütlenme değil, tıpkı Babil sürgünüyle neticelenen kayıp yüzyılların başlangıcı olan Hz. Süleyman'a karşı yapılmış komplo gibidir. Hz. Süleyman'ın iktidarını devirmek için gizli teşkilat kurup komplo hazırlayanlar onu büyücü ilan ettiler (I Krallar, 11: 14, 23,26,

29-32). Zira ona karşı komploları başarısız oldu. Kur'an onların Hz. Süleyman'a olan iftiralarını bu âyetle reddetti. Onlar bu iftira ve komploların bedelini çok ağır ödediler. Hz. Süleyman'dan sonra devlet hızla parçalandı, İbranî milleti bölündü, birbirine düştü ve bu tefrika ünlü Babil sürgünüyle sonuçlandı. Sözün özü âyet, Allah Rasûlü'ne ihanet eden Yahudileri, Hz. Süleyman'a ihanet eden Yahudilere benzetir ve tehdit eder: Onlar kaybetti, siz de kaybedeceksiniz. Nitekim öyle de olmuştur.

Ömer Nasuhi Bilmen Meali
Ve onlar Süleyman aleyhisselâm mülkü aleyhine şeytanların uydurdukları şeylerin ardına düştüler. Halbuki Süleyman, asla küfretmedi, fakat o şeytanlar kâfir oldular. Onlar nâsa sihir ve Babil'deki iki meleğe, Harût ile Marût'a indirilmiş olan şeyleri öğretiyorlardı. Bu iki melek ise, «Biz ancak bir fitneyiz, sakın kâfir olma!» demedikçe bir kimseye sihir namına bir şey öğretmezlerdi. İşte birtakım kimseler bu iki melekten zevç ile zevcenin arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Fakat bunlar Allah Teâlâ'nın izni olmadıkça bu sihr ile bir kimseye bir zarar verebilir değildirler. Onlar kendilerine zarar verip fayda vermeyen şeyleri öğreniyorlardı. Yemin olsun ki onlar, o sihri satın alan kimse için ahirette hiç bir nâsip olmayacağını muhakkak bilmişlerdir. Ne fena bir şey mukabilinde nefislerini satmış oldular, eğer bilecek olsalardı.

Suat Yıldırım Meali
Tuttular, Süleyman'ın hükümranlığı hakkında şeytanların uydurdukları sözlere tâbi oldular. Halbuki Süleyman küfre gitmemişti. Fakat asıl o şeytanlar küfre gittiler. Halka sihiri ve Babil'de Hârut ve Mârut adlı iki meleğe indirilen şeyleri öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: “Biz sırf imtihan için gönderildik, sakın kâfir olma! ” demedikçe hiç kimseye sihir öğretmezlerdi. İşte bunlardan koca ile karısının arasını açacak şeyler öğreniyorlardı. Fakat Allah'ın izni olmadıkça onlar bununla hiç kimseye zarar veremezlerdi. Onlar kendilerine zarar getirip fayda vermeyen şeyler öğreniyorlardı. Büyüye müşteri olan kimsenin âhiretten nasibi olmadığını pek iyi biliyorlardı. Karşılığında kendi varlıklarını sattıkları şey ne kötü! Keşke bunu anlasalardı!

Yahudiler dünya ülkelerine dağılıp parçalanınca (özellikle Babil esareti sırasında) büyü kabilinden şeyleri öğrendiler. Bu sihiri de Hz. Süleyman (a.s.)'a bağladılar. Allah'ın kitabından uzaklaştılar. Kur'ân Hz. Süleyman (a.s.)'ın, sadece büyüden değil, Tevrat'taki diğer bazı isnatlardan da beri olduğunu bildirir. Büyüden başlıca maksatları, karı kocayı ayırmaktı. Bu da onların ahlâkça ne derece düştüklerini gösterir.

Süleyman Ateş Meali
Süleyman'ın hükümdarlığı hakkında onlar, şeytanların uydurdukları sözlere uydular (Süleyman'ın, büyü yaparak saltanatını kazandığını söyleyen şeytan ruhlu insanlara uyup, Süleyman'ın büyücü olduğuna inandılar). Oysa Süleyman (büyü

yaparak) küfre gitmemişti. Fakat o şeytanlar küfre gittiler: İnsanlara büyü ve Babil'de Harut ve Marut adlı melekler(den ilham alan iki kişiy)e indirileni öğretiyorlar. Halbuki onlar: "Biz bir fitneyiz (sizin için bir sınavız), sakın, küfre gitme(yin)!" demedikçe kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Fakat bunlar, onlardan, erkekle karısının arasını açacak şeyler öğreniyorlardı. Ama, onlar, Allah'ın izni olmadan onunla hiç kimseye zarar veremezler. Onlar, kendilerine yarar vereni değil, zarar vereni öğreniyorlardı. Andolsun, onu sat(ıp onunla çıkar sağlay)anın, ahirette bir nasibi olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Vicdanlarını sattıkları şey ne kötüdür, keşke (bunu) bilselerdi!

Yahûdîler arasında büyü yaygındı. Süleyman Aleyhisselâm'ın da büyük bir büyücü olduğunu, hükümdarlığını büyü ile elde ettiğini, büyüsüyle hayvanları ve doğa güçlerini buyruğu altına aldığını söylüyor ve onu, büyü konusunda da kendilerinin lideri kabul ediyorlardı. İbn İshâk'a göre Kur'ân-ı Kerîm, Süleymân'ı bir peygamber olarak tanıtınca yahûdîler: "Muhammed, Dâvûd oğlunu peygamber sanıyor. Oysa o, bir büyücü idi" dediler. İşte bu âyette Süleymân'ın, hükümdarlığını büyü ile kazanmış bir büyücü olmadığını, büyü yaparak Allah'a karşı nankörlük etmediğini, büyü yapan şeytânların kâfir olduğunu vurgulamıştır (İbnu'l-Cevzî, Zâdu'l-Mesîr: 1/120, Beyrut).

Süleyman Tevfik (1927)

Ve şeytânların Süleymân'ın mülküne iftirâ ve isnâd iyledikleri şeye tabi' oldılar [1] Süleymân kâfir olmadı ve lâkin şeytânlar (sihri isti'mâl ve ta'lîm ile) kâfir oldılar. Halka sihri öğredirlerdi. Bâbil'deki Harût ve Mârût nâmında iki meleğe nâzil olan şeyi de öğredirlerdi [2] yâhud (bu iki meleğe nâzil olan şeye de tâbi' oldılar) Bu iki melek: Biz Allâh tarafından insânlar içün imtihân olarak geldik (sihri öğrenüb icrâ ile) kâfir olmadıkca kimseye öğretmezlerdi. Halk o iki melekden karı ile koca arasını ayıran şeyi öğrenirlerdi Allâh'ın izni olmadıkca hiç bir sihirbaz kimseye bir zarar îrâs idemez. Onlar (Yahûdîler) kendilerine fâidesi olmadığı halde zarar viren şeyi öğrendiler. Halbuki onlar, Allâh'ın kitâbını terk ile sihri ihtiyâr idenler içün âhiretde kat'iyyen nasîb olmadığını bilirler. Böyle iken kendi nefisleri içün ne fenâ şeyi ihtiyâr iylediler. Eğer bundaki hatâlarını bilselerdi.

[1] Süleymân 'aleyhisselâmın vefâtından sonra cinlerden bir tâife müşârunileyhin sihirbaz oldığını ve o sâyede mülk ve saltanatını ihrâz iylediğini Benî İsrâîl'e ilkâ iylediklerinden yahûdîler sihri öğrenüb icrâya başladılar. Cenâb-ı Hak Süleymân kâfir olmadı buyurarak Süleymân'ı sihirden tenzîh buyurmuşdur. [2] Hârût ve Mârût ile Zühre hikâye-i masna'ası ma'lûm oldığından tekrârına lüzûm görmedik. Fahreddin Râzî tefsîrinde bu hikâye içün diyor ki: Bu rivâyetler fâsiddir, merdûddur, şâyân-ı kabûl değildir. Çünki Kur'ân'da buna delâlet iden bir şey olmadığı gibi bâtıl oldığını gösterir cihetler çokdur: Evvelen: Meleklerin 'ismeti hakkındaki âyât-ı kerîme, Sâniyen: Hârût ve Mârût'un 'azâb-ı dünyâ ile 'azâb-ı âhiret arasında muhayyer kılındıkları kavlinin fesâdı. Çünki bunların 'azâb-ı âhiretle tevbe arasında kılınmaları îcâb iderdi, zîrâ Cenâb-ı Hakk'ın bütün 'ömründe kendisine şirk iden bir kimseyi tevbe ile 'azâb arasında muhayyer kıldığı halde o iki melek hakkında böyle 'adâletsizlik göstermiş olmasını 'akl-ı selîm kabûl itmez. Sâlisen: Onların 'azâb içinde oldukları halde sihri ta'lîmde devâm iyledikleri sözinin şâyân-ı kabûl

olmaması, çünki bir fi'ili yapdığı içün cezâya uğrayan birinin o cezânın devâmı esnâsında o fi'ili icrâda bulunması mutasavver değildir. Bu hikâyenin hurâfât cümlesinden oldığını irâe içün daha bir çok vücûh zikr idilebilir. Bu hikâyenin bu sûretle butlânı tahakkuk iyledikden sonra Hârût ve Mârût'un sebeb ve hikmet-i irsâlini aramak lâzım gelir ki o da ber vech-i âtîdir: 1- O zamânda sâhirler çoğaldılar. Sihir te'sîriyle bir çok garîb ve 'acîb ahvâl meydâna çıkdı. Sihirbazlar peygamberlik iddi'âsına, sihirlerini halka mu'cize gibi göstermeğe başladılar. Cenâb-ı Hak, halka sihri öğredüb sâhirlerin iddi'âları vecihle nebî olmadıklarını ve sihrin de mu'cize olmadığını göstermek içün iki meleği irsâl buyurdı. 2- Sihrin mu'cize olmadığını bilmek sihri ve mu'cizeyi bilmeğe mütevakkıfdır. Halk ise sihri bilmediklerinden mu'cizeyi ondan tefrîk idemiyorlardı. Cenâb-ı Hak mu'cize ile sihri birbirinden ayırabilmeleri içün halka mâhiyet-i sihri öğretmek zımnında iki meleği gönderdi. 3- Mâdâm ki sihirden men' olundı onun ma'lûm ve mutasavver olması îcâb ider. Çünki bilinmeyen bir şeyden nehy itmek doğrı değildir. Binâen'aleyh sihrin ne oldığını bilüb ondan tevakkî ve ictinâb itmeleri içün mâhiyet-i sihri ta'lîme me'mûren iki melek irsâl buyuruldı. "Tefsîr-i Kebîr: Fahr-i Râzî"

Süleymaniye Vakfı Meali

Sonra tuttular, Süleyman'ın iktidarı aleyhine şeytanların takip ettikleri şeye uydular. Süleyman kâfir olmamıştı ama insanlara o büyülü sözleri öğreten şeytanlar kâfir olmuşlardı[1] (Bu Yahudiler) Bâbil'de o iki melik'in,[2] Hârût ile Mârût'un başına gelenlerin[3] de arkasına düştüler. Hâlbuki onlar: "Biz yandık,[4] sakın bunu göz ardı etme! (kimseyi yakma)" demeden birine bir şey öğretmezlerdi. Bu ikisinden, kişi ile eşinin arasını ayıracak şeyler öğrenirlerdi, ama Allah'ın onayı olmadan kimseye zarar veremezlerdi. Bunlar (bu Yahudiler) ise, işlerine yaramayan, sadece zararı olan şeyi öğreniyorlar. İyi biliyorlar ki bunu tercih edenin ahirette eline bir şey geçmez. Kendilerini ne kötü satıyorlar! Keşke bunu bilseler!

[1] Süleyman aleyhisselamın vefatından sonra Tevrat'a, onun kâfir olduğunu gösteren şu sözler konmuştur: "Ve Yeroboama dedi: Kendine on parça al, çünkü İsrail'in Allah'ı Rab şöyle diyor: İşte, ben Süleyman'ın elinden krallığı çekip alacağım ve on sıptı sana vereceğim çünkü beni bıraktılar ve Saydalıların ilahesi Astartiye, Moab ilahı Kemoşa ve Ammon oğullarının ilahı Milkom'a tapındılar..." (1 Krallar 11.31-33) Bu iftiraların sebebi, Süleyman'dan sonra tahta geçen oğlu Rehavam'ın elinden krallığı almaktı. (1 Krallar 11. 43) Kimi Yahudiler, bunları okuyarak Süleyman'a "O ne güzel kuldu! Çok saygılıydı." (Sad 38/30) diyen Kur'ân'ın, Tevrat'ı tasdik etmediğini göstermek istediler. Tevrat'a yerleştirilmiş olan bu sözlerin, Yahudiler için nasıl bir tuzak olduğu ortadadır. Müslümanların, hadis kitaplarında olan uydurma rivayetlere bile değer verdikleri düşünülürse, Yahudiler için kurulan tuzağın büyüklüğü daha iyi anlaşılır.
[2] Elimizdeki mushaflarda Hârût ile Mârût'u anlatan kelime melekeyn=iki melek şeklinde okunur. Allah, "Melekleri sadece gerçek bir iş için indiririz." (Hicr 15/8) dediğinden onlar sihir öğretmezler. Kelime, "el-melikeyn = iki melik" şeklinde okunmuştur (Kurtûbî). Yönetimde olana melik dendiği gibi yönetime gelme gücü olana da melik denir (Müfredât). Bize göre Hârût ile Mârût, algı yönetimiyle iktidardan uzaklaştırılan şehzadelerdir. Kendilerine oynanan oyunları, kötüye kullanmaması şartıyla insanlara öğretmişlerdi. Bakara 2/104'te o oyunlarla ilgili ipucu vardır.
[3] Nüzul: Bir şeyin inmesi ve meydana gelmesidir (Mekâyîs). İnsanın başına gelen sıkıntıya nazile denir (Lisân).
[4] Fitne, bir şeyi ateşe sokmaktır (Lisân). İnsanlar için

kullanıldığında, bir madenin gerçek durumunu anlamak gibi ise imtihan (Araf 7/155), madeni altınla kaplamak gibi ise aldatma (Araf 7/27), toplumu ateşe atmak gibi ise savaş (Bakara 2/191), ateşle cezalandırmak için ise cehennem azabı (Zariyât 51/10-14) anlamlarında kullanılmıştır.

Şaban Piriş Meali

Onlar şeytanların Süleyman'ın saltanatı hakkında uydurdukları şeylere tabi oldular. Oysa Süleyman kafir değildi. Fakat insanlara sihri öğreten şeytanlar kafir idi. Onlar insanlara büyüyü Babil'deki iki meleğe, Harut ile Marut'a indirileni öğretiyorlardı. O ikisi:-Biz bir imtihan vesilesiyiz, sakın kafir olma! demedikçe, hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı. O ikisinden karı ile kocanın arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Onlar kendilerine faydalı olanı değil zararlı olanı öğreniyorlardı. Andolsun onlar o büyüyü satın alanın ahirette bir nasibi olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Kendilerini sattıkları şeyin ne kadar kötü olduğunu keşke anlasalardı!

Ümit Şimşek Meali

Onlar, Süleyman'ın hükümranlığı hakkında şeytanların uydurduğu şeye uydular.(50) Oysa Süleyman hiçbir zaman kâfir olmadı. Fakat insanlara büyüyü ve Babil'de Hârut ile Mârut'a indirileni öğreten şeytanlar kâfir oldular. Oysa o iki melek “Biz imtihan için gönderildik; sakın kâfir olmayın” demeden kimseye birşey öğretmezlerdi. Onlar ise, bu iki melekten, karı ile kocanın arasını açacak şeyler öğreniyorlardı. Gerçi Allah'ın izni olmadıkça onlar hiç kimseye zarar veremezler. Fakat onlar, kendilerine yarar değil, zarar getirecek şeyleri öğreniyorlardı. And olsun, o büyüye müşteri olan kimsenin âhirette hiçbir nasibi olmadığını onlar da biliyordu. Ruhlarını ne kötü birşeye sattılar! Keşke bunu da bilselerdi.

(50) Hz. Süleyman’ın emrine verilenler arasında cin ve şeytanlar da vardı ve bunlar ağır işlerde çalıştırılıyorlardı (34:12-14 ile 38:37-38’e bakınız). Daha evvel, cinler gökten kulak hırsızlığı yaparak birtakım haberler aşırır, bunların üzerine pek çok yalanlar da ekleyerek insanları “Gaybdan haber veriyoruz” diye kandırırlardı. İbni Abbas’tan gelen bir habere göre, Süleyman Aleyhisselâm onların sırlarının yazılı olduğu evrakları eline geçirince bunları tahtının altına gömdü. Onun vefatından sonra şeytanlar, bu gömülü olanları ortaya çıkararak, insanlara “Süleyman’ın büyüsü” diye sundular. (Hâkim, Müstedrek, 2:291, no. 3050.)

Yaşar Nuri Öztürk Meali

Süleyman'ın mülk ve saltanatı konusunda onlar, şeytanların okuyup durduklarına uydular. Halbuki Süleyman küfre sapmamıştı. Ancak şeytanlar küfre sapmıştı; insanlara büyüyü öğretiyorlardı. Ve Babil'de Hârût ve Mârût adlı iki melek üzerine indirileni öğretiyorlardı. Oysaki o iki melek, "Biz bir imtihan aracıyız, sakın küfre sapma!" demedikçe hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı. İnsanlar onlardan erkekle eşinin arasını

açacakları şeyi öğreniyorlardı. Ne var ki, onlar onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezler. Onlar kendilerine zarar vereni, yarar vermeyeni öğreniyorlardı. Yemin olsun ki, onu satın alanın âhirette hiçbir nasibi olmayacağını açıkça bilmişlerdir. Öz benliklerini sattıkları şey ne kötüdür! Bir bilebilselerdi!

Eski Anadolu Türkçesi

daħı uydılar ya'nį cuḥūdlar aña kim oķırlardı dįvler ya'nį cādūlıķ 'ilmi süleymān pādişāhlığı vaķtında. daħı kāfir olmadı süleymān; veliķin dįvler kāfir oldılar. ögredürler ādemlere cādūlıġı; daħı indürinildi iki firişte üzere, bābil ilinde; ḥarūt'a daħı mārūt'a. daħı ögretmezler ol iki [8b] hiç kimseye tā eyideler "degülüz biz illā śınamaķ pes kāfir olma." pes ögrenürler ol ikiden anı kim ayırurlar anuñ-ile er arasında daħı 'avrat arasında. daħı degül anlar ziyān degiriciler anuñ-ile hiç kimseye illā Tañrı destūrı-y-ıla. daħı ögrenürler anı kim ziyān eyler anlara daħı aśśı eylemez anlara. daħı bayıķ bildiler ya'nį cuḥūdlar ol kim śatun aldı anı, yoķdur anuñ āħiretde hiç ülü. daħı ne yavuz ol kim, śattılar aña gendüzilerini eger oldılar-ise bilürler!

Satır Altı Meal (1534)

Daẖı uydılar siḥrlere kim oḳurdı şeyṭānlar, virürlerdi Süleymān mülki üstine, Süleymān kāfir olmadı, līkin şeyṭānlar kāfir oldılar. Ögredürler ādemīler bügüyi, daẖı ol nesne kim indi iki ferişteh üstine, Bābil ḳapusında ki adlarıHārūt ve Mārūtdur. Ögretmezler ol ikisi siḥri bir kimseye, ḥattā eyitmeyin-ce biz degülüz, illā fitne. Sen kāfir olma, dirler. Pes ögrenürler ol ikisindenol siḥri ki ayırurlar anuñla er-ile ʻavrat ortasında. Daẖı anlar ziyān eylemezler,anuñla hīç kimseye illā iẕni ile Tañrınuñ daẖı ögrenürler özlerine żarar ey-legeni aṣṣı eylemegeni taḥḳīḳ bildiler kim ki ḳabūl eylese siḥri āẖiretdenaṣībi yoḳdur. Ne ḳatı yaman tebdīl eylediler nefslerine, eger bilselerTañrı Taʻālānuñ ʻaẕābını.

Bunyadov-Memmedeliyev

(Yəhudilər) Süleymanın səltənətinə (şahlığına) dair şeytanların oxuduqlarına (sehr kitablara) uydular. Süleyman (bu kitablara uymadığı üçün) kafir olmadı, lakin şeytanlar (bildikləri) sehri və Babildə Harut və Marut adlı iki mələyə nazil olanları xalqa öyrədərək kafir oldular. Halbuki (o iki mələk): "Biz (Allah tətəfindən göndərilmiş) imtahanıq (sınağıq), sən gəl kafir olma!" – deməmiş heç kəsə sehr öyrətmirdilər. (Bununla belə yəhudilər) yenə də ər-arvad arasına nifaq salan işləri onlardan öyrənirdilər. Lakin onlar (sehrbazlar) Allahın izni olmadan heç kəsə zərər verə bilməzlər. Onlar (yəhudilər) ancaq özlərinə faydası olmayan, zərər verən şeyləri öyrənirdilər. Həqiqətən, onlar (yəhudilər) belə şeyləri satın alanların (Allahın kitabını şeytan əməlləri ilə mübadilə edənlərin) axirətdə payı olmadığını yaxşı bilirlər. Kaş ki, onlar özlərini nə qədər yaramaz bir şeyə satdıqlarını biləydilər!

M. Pickthall (English)
And follow that which the devils falsely related against the kingdom of Solomon. Solomon disbelieved not; but the devils disbelieved, teaching mankind magic and that which was revealed to the two angels in Babel, Harut and Marut. Nor did they (the two angels) teach it to anyone till they had said: We are only a temptation, therefore disbelieve not (in the guidance of Allah). And from these two (angels) people learn that by which they cause division between man and wife; but they injure thereby no one save by Allah's leave. And they learn that which harmeth them and profiteth them not. And surely they do know that he who trafficketh therein will have no (happy) portion in the Hereafter; and surely evil is the price for which they sell their souls, if they but knew.

Yusuf Ali (English)
They followed what the evil ones(103) gave out (falsely) against the power of Solomon: the blasphemers Were, not Solomon, but the evil ones, teaching men Magic, and such things as came down at babylon to the angels Harut and Marut(104). But neither of these taught anyone (Such things) without saying: "We are only for trial; so do not blaspheme." They learned from them(105) the means to sow discord between man and wife. But they could not thus harm anyone except by Allah.s permission. And they learned what harmed them, not what profited them. And they knew that the buyers of (magic) would have no share in the happiness of the Hereafter. And vile was the price for which they did sell their souls, if they but knew!

103 . This is a continuation of the argument in 2:101. The People of the Book, instead of sticking to the plain Books of Revelations, and seeking to do the will of Allah, ran after all sorts of occult knowledge, most of which was false and evil.

Many wonderful tales of occult power attributed the power of Solomon to magic.

But Solomon dealt in no arts of evil. It was the powers of evil that pretended to force the laws of nature and the will of Allah; such a pretence is plainly blasphemy.

104 Harut and Marut lived in Babylon , a very ancient seat of science, especially the science of astronomy. The period may be supposed to be anywhere about the time when the ancient Eastern Monarchies were strong and enlightened: probably even earlier, as Marutu or Marduk was a deified hero afterwards worshipped as a god of magic in Babylon . Being good men, Harut and Marut of course dabbled in nothing evil, and their hands were certainly clean of fraud. But knowledge and the arts, if learned by evil men, can be applied to evil uses . The evil ones, besides their fraudulent magic, also learnt a little of this true science and applied it to evil uses. Harut and Marut did not withhold knowledge, yet never taught anyone without plainly warning them of the trial and temptation of knowledge in the hands of evil men. Being men of insight, they also saw the blasphemy that might rise to the lips of the evil ones puffed up with science and warned them against it.

Knowledge is indeed a trial or temptation: if we are warned, we know its dangers: if Allah has endowed us with free will, we must be free to choose between the benefit and the danger.

Among the Jewish traditions in the Midrash (Jewish Tafsirs) was a story of two angels who asked Allah's permission to come down to earth but succumbed to temptation, and were hung up by their feet at Babylon for punishment. Such stories about sinning angels who were cast down to punishment were believed in by the early Christians also. (See the Second Epistle of Peter 2:4, and the Epistle of Jude, verse 6). (R).

105 What the evil ones learnt from Harut and Marut (see last note) they turned to evil. When mixed with fraud and deception, it appeared as charms and spells and love potions. They did nothing but cause discord between the sexes. But of course their power was limited to the extent to which Allah permitted the evil to work, for His grace protected all who sought His guidance and repented and returned to Him. But apart from the harm that these false pretenders might do to others, the chief harm which they did was to their own souls. They sold themselves into slavery to the Evil One, as is shown in the allegory of Goethe's Faust. That allegory dealt with the individual soul. Here the tragedy is shown to occur not only to individuals but to whole groups of people, for example, the People of the Book.

Indeed the story might be extended indefinitely.